

Mislighed i flere Henseender ikke kan negtes, og som jeg troer, ikke kunne sammenlignes med Discusstonen om Bevillinger af Indfødsret. Det er af en heel anden Art, naar der discutes om at bevilge Penge, end hvor det gjælder om at give Indfødsret. Jeg troer ogsaa, at det Exempel, man kan hente fra andre Lande og navnlig fra Norge, viser nok som, at det er bedst at undgaae sliq Discusstion, naar man kan. Her skulde Discusstionen desuden gjentages paa to Steder, og den, der var bleven strøget i det ene Thing, hvor Sagen kom først til Behandling, vilde da sætte Alt i Bevægelse for ret stærkt at see de Motiver, der talte for ham, fremhævede i det andet Thing, og det var saa maaskee ikke muligt, at Overensstemmelsen kunde opnaaes for ved combinerede Udvalg og gjensidig Afslag og Tilføjning. Hvad det kongelige Prærogativ angaaer med Hensyn til Antagelsen af saadanne Lovforslag, da vilde jo ogsaa Kongen næsten altid være i det Tilfælde at maatte antage et saadant Lovforslag med de Bevillinger, der af Rigsdagen bleve tilstaaede, uagtet Kronen maaskee var af den Mening, at der ikke var tilstaaet Tilstrækkeligt; thi det vilde ikke forholde sig med dette Forslag, som med almindelige Lovforslag, at Kongen ved at anvende sit Veto bevirkede, at det blev ved det hidtil Bestaaende, men naar man vilde skaffe Nogen Noget, maatte man tage tilfælle med og sanctionere det i det enkelte Tilfælde Bevilgede. Der synes iøvrigt mellem Udvalgets Medlemmer at være forskellig Mening om; hvorvidt Sagen skulde behandles af et særligt Udvalg, eller af Finantsudvalget. Det er nu vistnok saa, at, naar den behandles af et særligt Udvalg, medfører det ikke den Udsættelse for Finantslovens Afgjørelse, som naar den skulde behandles af Finantsudvalget, men selv naar den behandles af et særligt Udvalg, troer jeg, at det vilde medføre temmelig lang Tid, naar det tages i Betragtning, at Rigsdagens Session ordenligtvis aarlig ikke skal være længer end 2 Maanedes, og denne Termin er, dog den, hvorefter man skulde stræbe. Skulde denne Sag derimod behandles af Finantsudvalget, troer jeg, det bliver endnu misligere; Regjeringen har vel ingen Ret til at forlange Finants-

loven vedtaget inden 2 Maanedes, men den synes dog efter Grundloven at have berettiget Udsigt til, at vedkommende Finantslovsforslag skal være enten vedtaget eller forkastet i Løbet af 2 Maanedes, og vil man indbringe mange saadanne Ting, som det Slags Bevillinger, hvorom her er Spørgsmaal, saa troer jeg rigtignok, at man maa opgive Muligheden af at see stogensinde Finantsloven tilendebragt i 2 Maanedes. Men endelig, hvad der er den væsentligste Indvending mod det hele Forslag af Udvalget, er det, at efter Udvalgets Forslag vilde Vedkommende ofte kunne komme til at vente hele Aaret eller længere, inden de kunde erholde den Understøttelse for deres Børn, som man dog erkjender dem at være berettigede til, da man i Pensionsloven tilstaaer dem loybestemt Afgang til at erholde saadan Understøttelse, istedetfor at efter Regjeringens Maade at behandle Sagen paa, Afgjørelsen vilde kunne have i Løbet af Maaneden, og denne Udsættelse bliver endnu betænkeligere, ja jeg troer afgjørende mod Udvalgets Forslag, naar man seer hen til Grundlovens § 24, hvorefter der i den Bestemmelse, at Rigsdagen skal samles hvert Aar, kan see Forandring ved Lov. Jeg sætter nu, at der stete en Forandring, og det hører dog vel ikke til de saa aldeles sjerntliggende Ting, at Rigsdagen kun skulde samles hvert andet eller tredje Aar, hvorledes bliver det muligt praktisk at udføre Udvalgets Forslag? Vilde man da saa navnlig have, at saa trængende Personer, som de, der her er Spørgsmaal om, skulde i eet, to eller tre Aar — eller hvor længe det nu kunde blive — vente paa den nødvendige Understøttelse, her er Spørgsmaal om? Og, at denne Understøttelse er nødvendig, det viser netop dens Eidenhed; thi, da den ligger mellem Grændsen af 10 og 50 Rbd. for hvert Barn, saa kan det kun være høist trængende Personer, til hvilke der kan være Spørgsmaal om at bevilge den.

Ryholm: Det har forekommet mig, at den Forklaring, den høitærede Finantsminister i dette Dieblik gav af Paragraphen, ikke var saaledes, som jeg idetmindste har kunnet opfatte den. Jeg veed ikke, om jeg feiler, og jeg skulde derfor ønske, at den høitagede Finantsminister nærmere vilde forklare sig her-